Р Е Ш Е Н И Е
№ 44474

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 20 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **8524** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. З. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2808866 от 01.07.2026 година, издадена от С. Г. С. на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели с номер СВ 5399 СА.

В жалбата и в съдебно заседание лично от жалбоподателя се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, нищожна и необоснована, като издадена при липса на компетентност, в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че проверката на пътя е извършена неправомерно – без подаден звуков и светлинен сигнал от патрулния автомобил, като е бил спрян насилствено в тясно пространство между други спрели автомобили на [улица], а проверяващите служители не са се легитимирали надлежно. Твърди, че при оформянето на отказа от тестване и съставянето на АУАН серия GA № 5617902 не са присъствали независими свидетели-очевидци в нарушение на чл. 40 от ЗАНН, като в акта е вписан служител на МВР и колега на актосъставителя. Оспорва вменените нарушения по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, тъй като твърди, че е представил част I от свидетелството за регистрация на МПС, след като част II е била откраднатa, както и нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като отрича наличието на

„повторност“. По отношение на проверката за наркотични вещества поддържа, че е отказал тестването с техническо средство „DrugTest 5000“, считайки го за ненадежден метод, но е изявил желание за медицинско изследване, при което полицейските органи са били длъжни да му осигурят служебен транспорт и да го конвоират с патрулен автомобил до В. академия /ВМА/ – [населено място]. Излага, че след като служителите са отнели регистрационните табели, автомобилът му е имал технически проблем с акумулатора, контролните органи са му помогнали да го запали и са го оставили на пътното платно, поради което не е успял да се придвижи самостоятелно до ВМА. Моли съда да отмени изцяло оспорената заповед за ПАМ като незаконосъобразна. Претендира присъждане на направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят К. З. М., редовно призован, се явява лично, поддържа подадената жалба по изложените съображения.
Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР С. Г. С., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В депозирани по делото писмени бележки, чрез юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага доводи, че заповедта за ПАМ е издадена от материално и териториално компетентен орган в установената от закона форма, при пълно изясняване на релевантните факти и при безспорно наличие на материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП предвид категоричния отказ на водача да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство на място и неизпълнението на предписанието по издадения талон за медицинско изследване. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и да потвърди оспорената заповед. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.
Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 01.07.2026 г. около 00:30 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], срещу № 542, жалбоподателят К. З. М. управлявал лек автомобил марка „Волво“, модел „S 40“, с регистрационен номер С., негова лична собственост. Водачът бил сам в автомобила и бил спрян за проверка от полицейски екип на отдел „Пътна полиция“ при СДВР в състав младши автоконтрольор С. Г. С. и очевидецът служител на МВР В. И. Н..
В хода на извършваната проверка водачът К. З. М. отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози с наличното техническо средство „DrugTest 5000“ с фабричен номер ARKD-0049. При проверката е констатирано също така, че водачът управлява моторното превозно средство със СУМПС, което е невалидно, тъй като е обявено за изгубено или откраднато, и не представя свидетелство за регистрация на МПС – част II.
За констатираните нарушения от младши автоконтрольор С. Г. С. в присъствието на свидетеля-очевидец В. И. Н. срещу М. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 5617902 от 01.07.2026 г., за виновно нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, връчен лично срещу подпис на същата дата.
Във връзка с констатирания отказ от тестване на място, на водача е издаден Талон за изследване № 297461 и седем броя холограмни стикера, съгласно изискванията на чл. 3а, т. 1 и чл. 6 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, с указано място за явяване – В. академия– [населено място].

Със съставянето на АУАН серия GA № 5617902 от 01.07.2026 г., на основание чл. 172, ал. 4 от ЗДвП, от автомобила са иззети 2 броя регистрационни табели с номер СВ 5399 СА.
Въз основа на констатирания в АУАН отказ от проверка на място и последвалото неизпълнение на предписанието за медицинско изследване, на 01.07.2026 г. от младши автоконтрольор С. Г. С. към отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2808866, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП спрямо К. З. М. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява МПС и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или тест за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за медицинско изследване, вземане на биологични проби или изследване с доказателствен анализатор, за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели с номер СВ 5399 СА. В заповедта подробно са описани времето, мястото и механизмът на извършеното деяние, констатираният категоричен отказ за тестване с „DrugTest 5000“ № ARKD-0049, издаденият талон за медицинско изследване № 297461 за ВМА, липсата на СРМПС част II, управлението с невалидно СУМПС, както и нарушените норми от ЗДвП.
В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка. С писмо от 04.09.2026 /л. 30/ по делото е представен официален писмен отговор от ВМА – [населено място], в което е посочено, че на 01.07.2026 г. – датата на нарушението жалбоподателят К. З. М. изобщо не е посещавал лечебното заведение и не е предоставил биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване.
Административен съд - София-град, Трето отделение, 20 състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:
Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – адресат на индивидуалния административен акт и собственик на превозното средство, имащ пряк и непосредствен правен интерес от оспорването, и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт по смисъла на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква а), т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП контролът по спазването на правилата за движение по пътищата се осъществява от служби, определени от министъра на вътрешните работи. Със Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи Столичната дирекция на вътрешните работи е определена като структура на МВР, осъществяваща контролни функции по ЗДвП на обслужваната територия. Със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, издадена на основание чл. 43, ал. 4 вр. ал. 3, т. 1 от ЗМВР и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са изрично оправомощени да

издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, включително по чл. 171, т. 2а от ЗДвП. По делото е представена Заповед № 513з-9797 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, удостоверяваща, че издателят на процесната заповед младши инспектор С. Г. С. заема длъжността младши автоконтрольор II степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед на това оспорената заповед е издадена от надлежно оправомощено длъжностно лице, действащо в рамките на своята материална и териториална компетентност, поради което възраженията за липса на компетентност и нищожност на акта се явяват изцяло неоснователни.

Изцяло неоснователен е и доводът на жалбоподателя за незаконосъобразност на акта поради обстоятелството, че едно и също длъжностно лице е съставило АУАН и е издало заповедта за прилагане на ПАМ. В действащото законодателство липсва нормативна забрана органът, констатирал нарушението със съставяне на АУАН, да издаде и заповед за налагане на принудителна административна мярка, за която е изрично оправомощен. Производството по прилагане на ПАМ по реда на АПК и административнонаказателното производство по ЗАНН са две самостоятелни производства с различен предмет и правни последици. Принудителната административна мярка не представлява административно наказание, а мярка на държавна принуда с превантивен и преустановителен характер, която се прилага в условията на обвързана компетентност при констатиране на обективните факти по чл. 171 от ЗДвП. Самото участие на служителя при проверката и съставянето на АУАН не обосновава лична заинтересованост или предубеденост по смисъла на чл. 10 от АПК и не опорочава издадения индивидуален административен акт.

Административният акт е издаден в установената от закона писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Заповедта съдържа наименованието на издаващия орган, трите имена и данните на адресата, пълно описание на фактическата обстановка, посочване на управлявания автомобил и регистрационния му номер, датата, часа и мястото на извършване на проверката, констатирания отказ за проверка с техническо средство и издаването на талон за медицинско изследване. В акта изрично са посочени нарушената норма по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП и приложимото правно основание по чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП, видът и срокът на мярката, иззетите регистрационни табели, както и органът и срокът за нейното обжалване. Допуснатите при автоматизираното попълване на бланката отделни печатни и граматически неточности представляват явни технически грешки, които по никакъв начин не създават неяснота относно действителната воля на административния орган и не ограничават правото на защита на адресата. Заповедта съдържа ясни и изчерпателни мотиви, които кореспондират с констатациите в съставения АУАН и приложената преписка, като препращането към констативните документи е изцяло съобразено със задължителната съдебна практика по ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС.

При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК административният орган е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства въз основа на събраните годни писмени доказателствени средства. Съставеният АУАН серия GA № 5617902 от 01.07.2026 г. притежава материална доказателствена сила по силата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП относно отразените в него констатации, която не бе оборена от оспорващия в хода на съдебното производство. Неоснователно се явява възражението за порок при съставянето на акта поради липса на „независим свидетел“. Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН изисква АУАН да се състави в присъствието на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението. Качеството на свидетеля В. И. Н. като полицейски служител не лишава същия от свидетелска годност, нито го прави заинтересовано лице, доколкото именно служителите на МВР

са възприели непосредствено фактите около спирането на водача и категоричния му отказ от проверка. Твърденията на жалбоподателя относно начина на спиране на превозното средство, липсата на звуков сигнал или непредоставянето на служебна легитимация не опорочават извършените контролни действия и по никакъв начин не дерогират задължението на водача да се подчини на законните разпореждания за проверка за употреба на забранени субстанции.
Оспорената заповед е постановена в пълно съответствие с материалния закон.
Съгласно чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – за срок от 6 месеца до една година.
Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП съдържа самостоятелни и алтернативно уредени материалноправни хипотези. Принудителната административна мярка се налага не само при положително установена употреба на наркотични вещества, но и като самостоятелно основание – при проявен отказ от страна на водача да бъде тестван на място с техническо средство/тест или при неизпълнение на даденото му предписание за лабораторно изследване. Двете хипотези са свързани със съюза „или“, поради което проявлението на която и да е от тях е напълно достатъчно за възникване на задължението на административния орган да приложи мярката в условията на обвързана компетентност.
В разглеждания случай безспорно се установи, че на 01.07.2026 г. К. М. в качеството си на водач на МПС категорично е отказал да бъде тестван на място за употреба на наркотични вещества с наличното техническо средство „DrugTest 5000“. Субективното недоверие на водача в надеждността на използвания полеви тест не съставлява законово основание за отказ от проверка на пътя. Законодателят е регламентирал специален ред за защита на правата на водача, който оспорва показанията или способа на проверка – чрез издаване на талон за медицинско изследване и извършване на лабораторно изследване на биологични проби по реда на Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.
Изцяло неоснователни са доводите на жалбоподателя, че полицейските служители са имали задължение по Наредба № 1 от 19.07.2017 г. да му осигурят превоз или да го конвоират до ВМА. Съгласно чл. 165, ал. 2, т. 9 от ЗДвП и чл. 7, ал. 1 от цитираната Наредба задължение за придружаване и съпровождане на водача до лечебно заведение възниква единствено при установена с техническо средство или тест употреба на наркотични вещества или алкохолна концентрация над 1,2 на хиляда. В хипотезата на проявен отказ от тестване на пътя задължението на контролните органи се изчерпва с попълването и връчването на талон за изследване съгласно чл. 3а, т. 1 и чл. 6 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. Тежестта и задължението за явяване в указания срок в лечебното заведение са изцяло върху водача. Видно от представеното по делото писмо на ВМА – [населено място] /л. 30/ жалбоподателят изобщо не се е явил в лечебното заведение. Неявяването в болничното заведение е равнозначно на неизпълнение на предписанието за медицинско изследване. Твърденията на оспорващия, изтъкнати повторно и в съдебно заседание, за технически проблем с акумулатора на автомобила, интензивен трафик или отнемане на

регистрационните табели не съставляват непреодолима сила или обективна невъзможност, която да освободи водача от правните последици на отказа и неизпълнението на предписанието.
Действията на полицейските органи по изземване на регистрационните табели при съставянето на АУАН представляват пряко изпълнение на императивната норма на чл. 172, ал. 4 от ЗДвП, а оказаното съдействие за преместване на автомобила на безопасно място съответства на предвидената в чл. 172, ал. 7 от ЗДвП възможност за транспортиране на МПС до 12 часа до място за съхранение и не дерогира констатираните нарушения. Наред с това, изложените в жалбата възражения относно вменените нарушения по чл. 150а, ал. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, както и въпросът за липсата на „повторност“, са относими единствено към административнонаказателната отговорност в производството по ЗАНН, но нямат правно значение за законосъобразността на процесната ПАМ, чийто самостоятелен фактически състав по чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП е безспорно осъществен чрез отказа от тестване за наркотични вещества и неизпълнението на предписанието за лабораторно изследване.
Заповедта съответства напълно и на целта на закона, дефинирана в чл. 171 от ЗДвП и чл. 22 от ЗАНН – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и предотвратяване на опасността от допускане до управление на водачи, които отказват да се подложат на регламентирания контрол за употреба на наркотични вещества. Срокът на мярката от шест месеца е определен в минималния предвиден от закона размер и не надхвърля необходимото за постигане на превантивната функция на държавната принуда.
По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че не се установява нито едно от основанията по чл. 146 АПК за отмяна на оспорената заповед, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.
С оглед изход на спора на жалбоподателя не се следват разноски. Основателно обаче се явява своевременно заявеното искане на ответната страна за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 143, ал. 4 и чл. 144 АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съобразно осъществената писмена защита, липсата на участие на ответника чрез процесуален представител в съдебното заседание и характера на спора, съдът определя възнаграждение в минималния размер от 200 лева, съответстващ на 102,26 евро при превалутиране по чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република Б. и официалния валутен курс 1 евро = 1,95583 лева. Сумата следва да се присъди в полза на СДВР като юридическото лице, в чиято структура е административният орган.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. З. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2808866 от 01.07.2026 г. на младши автоконтрольор към Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която спрямо К. З. М. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. б) от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА К. З. М., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляваща

юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: